

अथश्री धूर्ताख्यान प्रारभ्यते.

श्रीमालवा देशमां उज्जैणीनामनी नगरीनी उत्तर
 जाए एक उद्यानछे तेमां केटलाएक धूर्त माहा
 गयावी, न करवा योग्य कामने करवावाला, सदा
 दास उद्यमना करनारा, महा निर्दय, स्त्री बाल वृद्ध
 या विस्वासीनी घात करवावाला, बोलवामां अति
 सर, धूप, अंजन तथा चूर्णनां योगे अवस्वापिनी
 भेनी प्रमुख विद्याना चलथी स्वरभेद, विषभेद,
 व वर्णभेदे करीने जगतने छेतरवा वाला एवा
 गोशो धूर्त एकठा मलीने फरता फरता आवीने
 तेओना सरदारो मुलदेव कंडरीक
 षाढ शंश तथा खंडवणा नामना पांच
 यहताते एकेकनो परिवार पांचशे पांचशे धूर्तनो
 तेओमां पांचमो सरदार स्त्री हती तेने
 ते स्त्री धूर्तनो परिवार हतो. एवी रीते
 मलीने अडीहजार धूर्त त्यां एकठाथया
 मानो मुलदेव पहेलो सरदार सर्वलोकने

૨

ધુર્તાખ્યાન.

જાણી તો તથા સર્વ ધુર્તોનો શિરોમણિ હ
 અને બીજા તેનાથી ઉતરતી પદવીના હતા તે
 બધા ત્યાં વસી રહ્યા છે એટલામાં દૈવયોગે મો
 વર્ષાદ આવ્યો તેથી કૂવા, તલાવ, તથા વા
 વગેરે સર્વ જલસ્થાનક ભરાઈ ગયાં. પૃથ્વી ઉપ
 કીચડ ઘળી થયાથી રસ્તામાં ચલાઈ શકા
 નહી, એવું થયું. વર્ષાદ ઘળો પડ્યો તેથી કો
 લોક રસ્તામાં ફરી શકે નહી અને કોઈ કાં
 ક્રિયાપણ કરી શકે નહીં તેને લીધે તે વર્ષ
 સમયમાં તે ધૂતારા લોકો ખૂબ તથા તરશ
 પીડાયા છતાં પોત પોતામાં કહેવા લાગ્યા
 કોઈ માણસ ઘરથી બાહર નીકળતો નથી. જે
 ઠગીને ધન લાવી નિર્વાહ ચલાવીએ આં
 આપણને જીવવાનેકોણ દેશે ? ત્યારે મુલદેવ
 સર્વ ધૂર્તામાં મુખ્ય હતો તે કહેવા લાગ્ય
 જેણેજે સાંભલ્યુંહોય, તથા અનુભવ કર્યો હો
 વગેરે જેવી જેને સ્વપ્ન હોય તે સહુ પોત પોત
 જાણેલી વાત કહી સંભલાવો, તે સાંભ
 તેને જોડું કહેશે અથવા એ કેમ મનાય
 સંશય કહાડશે તેના ઉપર આ સર્વ ધૂર્તોનો જીવ

धुर्ताख्यान.

३

‘च लागु पडशे नेतेणें सर्वेने खावाने आपवुं अने जे रत रामायणादिक इतिहासो तथा भागवतादिक णोना वचने करी कहेली वात खरी ठेरावी आपशे ने आ सर्व माहजन साथने आश्चर्य उपजावे एवी तोथी रंजन करशे ते बधा धूर्तमां मुख्य तथा महा हिमान गणायो छतां ते सर्वने भोजन देवाना अरचमांथी छटशे.

एवुं सांभळीने तेने बीजो कंडरीकनामा धूर्त कहेवा लाग्यो के तमे घणुं सारुं कहुं अने तमे सर्वथी मोटा ते माटे प्रथम तमेज जे सांभल्युं अनुभव्युं होय ते ही संभळावो त्यारे मुलदेव बोल्यो.

प्रश्नमूलदेव—मारी यौवन अवस्थाना समये छेतपदार्थनी अभिलाषाथी माथाउपर जलधारा हन करतो थको मारा स्वामीने प्रसन्न करदा सारु पदा मेलववानी इच्छा करीने साथे भातुं लईने हाथनां छत्र बीजा हाथमां कमंडलु वगेरे साह्य ने तेने हुं रस्तामां चाल्योने मार्गमां एक पर्वत मोटो मदोन्मत्त वनगज (जंगली हाथी) मारी वे आवतो में दीठो त्यारे हुं भयथी कंपायमार

૪

ધુર્તાખ્યાન.

થયો થકો આ શરીરને શાને આધારે રાખું, કં
 શરણ લેઉં તથા કહ જગામાં પ્રવેશ કરું એવી ચિંતવ
 કરી મરણના ભયવડે કાંઈ વિચાર ન કરતાં હું
 મંડલમાંહે પેઠો તે જોઈને તે હાથી પળ મારી પાછ
 દોડીને પોતાનો શુંડાદંડ ઝંચો કરી લાલ ચોલ ને
 કરી મારી પાછલ તે કમંડલમાં પેઠો ત્યારે હું મહ
 ભયને પામીને સૂળે સ્વાંચેથી નાશી જવાની જગા જે
 તો તે હાથીને છ મહિના સુધી અમાલીને તે કમંડલની
 ગ્રીવામાંથી બાહર નીકલ્યો. મારી પાછલ તે હાથી
 પળ નીકલ્યો તે વખતે તે કમંડલની ગ્રીવાના
 છિદ્રમાં હાથીના એક બાલના અગ્રભાગનો અં
 વલ્લગી રહ્યો તેથી તે હાથી ત્યાં રોકાઈ રહ્યું
 અને મારી પાછલ આવી શક્યો નહીં ત્યારે
 હું નિર્ભય થઈને આગલ ચાલ્યો. કેટલું
 ચાલ્યા પછી રસ્તામાં ઝંડા પાળીથી ભરે
 ગંગા નામની નદી આવી તેને જોઈને હું વ્યાઘ્ર
 લથયો. જવાનો રસ્તો તે શિવાય કોઈ બીજો નહીં
 તેથી તે નદીને હાથવતી તરીને મારા સ્વામીને ઘેર
 યો ત્યાં છ મહિના સુલ તથા તરણ વેઠીને તથા મા
 ઉપર જલધારા સહન કરીને સ્વામીની પંદના કરી

धुर्ताख्यान.

५

रा मागीने आ उजेणी नगरीनी पासे तमने आधी मल्यो ए वात जो साची होय तो द्रष्टांते करीने तेनी मने खातरी करी आपो एने जो असत्य जाणीने मानो नहीं तो आ सर्व धूर्नने खावाने आपो. एवं सु-लदेवनु कहेवुं सांभळीने कंडरीक नामनो बीजो धूर्तो नो सरदार बोल्यो के जे भारत रामायणादिक ग्रंथोने जाणतो होय तो ते तारा वचनने असत्य केम कहे.

प्रश्न० मूलदेव—ए तमे सिद्ध करी आपो, जे हाथी कमंडलमां केम मायो ने छ महिना सुधी नेमां भोलवायो केम तेमज ते कमंडलनी चाप-डीना सुक्षम छिद्रमांथी हुं अने हाथी बाहेर केम नीकल्या तथा हाथी बाहेर नीकलतां तेनां गलनो अग्रभागनो अंत तेमां अटकी केम जो अने हुं गंगानदीने हाथथी तरीने बीजे जांटे केम उतर्यो त्यार पछी छ महिना भूख तरशने सहीने माथा उपर जलनी धारा केम धा-ण करी ए सर्व वात शास्त्रनी शांखथी मेलवी आपो.

उत्तर० कंडरीक--- हे मूलदेव, सांभळो, भारत मायणादिक जे ग्रंथो सांभळियें छैयें ते जो साचा

૬

ધુર્તાલ્યાન.

હશે તો તમારું ઘોલવું પળ સાચું છે. હાથી કમંડલમાં કેમ માયો ઈત્યાદિક જે તમે પૂછ્યું તેનું સમાધાન શાંભલો બ્રહ્માના મુખથી બ્રાહ્મણ નીકલ્યા, યુજાઓથી ક્ષત્રિય નીકલ્યા, જ્ઞાંગથી વૈશ્ય નીકલ્યા અને પગથી શૂદ્ર નીકલ્યા. એ ચાર વર્ણ આજી જગતમાં છે, તેની ગણના કરતાં અંત આવે નહીં, તે સર્વ લોક બ્રહ્માના શરીરમાં સમાયા તો તમે અને હાથી એ બે કમંડલમાં સમાયા તેમાં કયો સંશય છે,

તથા જે ઈશ્વરના લિંગનો અંત લેવા સારું તેને માપવા દેવતાના હજાર વર્ષ સુધી બ્રહ્મા ઝૂંચો ચાલ્યો અને વિષ્ણુ નીચો ચાલ્યો તો પળ તે લિંગનો અંત આવ્યો નહીં. તે પાર્વતીના શરીરમાં કેમ સમાયો? તેમજ કમંડલમાં હાથી સમાયો એમાં કયો દોષ છે. ૨

વલી ભારતમાં વ્યાસ ઋષિએ કહ્યું છે કે વંશન ગાંઠમાંથી કીચક નામના સો ભાઈઓ ઉત્પન્ન થયા છે, કીચક એ નામ ઉપરથીજ એ જણાઈ આવે છે કે વાંસને કીચક કહે છે તેમાંથી ઉત્પન્ન થયા તેથી કીચક એવું નામ પડ્યું તેની કથા આવી રીતે છે તે સાંઝ. વિરાટ રાજાની અગ્રમહીષિએ પુત્રની વાંછના એ

धुर्तारूपान.

७

ऋषिनां आश्रममां जहने तेनी आराधना करी. ऋषि-
 ए तेनी ऊपर कृपा करी तेने एक चरु मंत्रिने आप्युं ने
 कहुं के वनमां जहने झाडीनी घटामां बेशीने ए चरुनुं
 भक्षण करजे तेथी तने सो पुत्र थशे त्यारे तेणे वांशनी
 झाडीमां बेशीने ते चरुनुं भक्षण करीने पोताने घेर
 गई एवा समयमां ते वंशजालमां एक घणा कालनो
 तप करनारो गांगिल नामनो ऋषि हतो, तेणे नदीने
 कीनारे एक अपछराने नग्न स्नान करतां दीठी तेने जो-
 हने मुनी क्षोभने पाम्यो तेथी तेना शरीरमांथी एक वी-
 र्यनो बिंदु गळीने नीचे पडयो, ते दैवयोगे वंशनी नाल
 मां पडयो तेना प्रभावथी नवहजार गजना प्रमाणनो
 बलवंत एवो कीचक नामनो पुत्र प्रगट थयो अने जेम
 जेम ऋषि देवांगनाने जोवा लाग्यो तेम तेम वीर्यना
 बिंदुओ वांशनी नळीमां पडवा लाग्यां तेथी बीजा न-
 वाणुं पुत्र पेदा थया. पछी ते ऋषि शत वीर्य बिंदुसहित
 वांशनी नळी त्यां मुकी दर्हने जतो रह्यो ए बातनी वि-
 राट राजाने खबर पडतां तेणे ते नळी रखावी लीधी
 तेमांथी सर्वांगो पांग सहित सो पुत्र नीकल्या तेओने
 विराटराजानी स्त्रीए पोताना पुत्र मानी लीधा तेमाटे
 तेनापुत्र वंशमांथी उत्पन्न थएला कहेवाय छे एऊपर-

८

धुर्ताख्यान.

थी जुवो के ए सो भाइओ कीचक वांसनी नळीमां केम
रह्या तेमज कमंडलमां हाथी सहित तुं समाइ गयो. ३

तथा एक बीजुं उदाहरण कहुंछुं ते शांभळो, जे ई-
श्वरें हजार वर्ष सुधी जटामां गंगाजीने राखी ते वात
साची होय तो छ महिना सुधी कमंडलमां तुं तथा
हाथी रह्या एमां नवाइ शानी. ईश्वर हजार वर्ष
सुधी गंगाजीने जटामां भुलावी ए साचुं होय तो
छ महिना सुधी कमंडलमां तें हाथीने भुलाव्यो ते
असत्य केम कहेवाय.

प्रश्न० मुलदेव—कमंडलनी ग्रीवाथकी हुं केम नी-
सरयो अने हाथी वालाग्रने अंते केम अटकी रह्यो ?

नु० कंडरीक--ए तारुं संशय दूर करवा भाटे
एक पुराणतुं वाक्य शांभळ. आकाशभूमी मारुत अ-
ग्नी जल त्रस थावर मनुष्य देवता तिर्यंच वगेरे प्रपंच-
ना अभावे महाप्रलय कालें जगतनो कर्ता विष्णु जला-
सने बेशीने तप करे छे तेनी नाभिकमलमां रहेलो
ब्रह्मा कमंडल तथा दंड हाथमां लइने बाहेर नीकल्यो
त्यारे कमल विष्णुनी नाभीमां बळगी रहूं. हवे जुवो

धुर्ताख्यान.

९

के ब्रह्माजी विष्णुनी नाभिथी बाहेर नीकल्यो ने कमल अटकी रह्यो ए साचुं होय तो तुं कमंडलनी ग्रीवाथी बाहेर नीकल्यो छतां हाथीना वालाग्रनो अंत अटकी रह्यो एमां शुं अयुक्त छे.

प्रश्न० मूलदेव— हुं कमंडलनी ग्रीवा द्वारें बाहेर केम नीकल्यो ?

उत्तर कंडरीक— ते ऊपर एक भारतनु वचन-कहुं छुं. कोइ एक समये ब्रह्माने तपस्या करतां दिव्य सहस्र वर्ष थइ गयां एवुं देवताओ जाणीने क्षोभ ने पाम्या थका विचार करवा लाग्या के हवे एने विघ्न करवो जोइए तयारे इंद्र कहेवा लाग्या के पुर्वे महादेवें अग्नि कर्म करतां ऊर्ध्वस्थित वस्त्रा पार्वती दीठी ते बेला शिवने क्षोभ थयुं अने मदननावेगथी वीर्य स्खलित थयुं तेथी वस्त्रादिक मलिन थयां ते खंखेरतां पासे एक कलशो पडयो हतो तेमां बीयर्ना बिंदुं पडयां तेथी द्रोणाचार्य उत्पन्न थयां एवी रीते इश्वर पण स्त्रीने जोइने क्षोभने पाम्या तो बीजानु शुं कहेवुं. एक श्रीवीतराग देवाधिदेव त्रै-

१०

धुर्ताक्यान.

लोक पूजित श्री महावीर विना सकल लोकने स्त्रीए वश कर्यो छे. गौतम वसिष्ठ पराशर जमदग्नि कस्य प भगस्ति प्रमुख महा ऋषिओ अमराधिप हरि हरादिक सर्व महा पुरुषोने स्त्रीओए दास कर्यो ते माटे स्वर्गनी बेइया तिलोत्तमाने इंद्रें कहुंके ब्रह्माने तप-थी मुकावे एबुं इंद्रनु वचन शांभळीने तिलोत्तमा बेइया अदभुत वेष धारण करी शृंगार स जीने ब्रह्मानी आगल गइ त्यां पोताना पीनस्तन युगल ऊचां करीने नाभिभाग देखाइती हातना चाला करती जंधा उरस्थल नितंबने हलावती नाचवा लागी तेने जोईने ब्रह्मा एकेंद्रियनी परें सकलेंद्रिय व्यापार रहित थयो छतां तेनी सांभे नेत्रोनी दृष्टि मलावीने अवलोकन करवा लाग्यो त्यारे ब्रह्मानुं मन विकारने पास्युं जाणीने तिलोत्तमा दक्षिणदिशा तरफ फरि गई ते जोईने ब्रह्माए ते तरफ बीजुं मुख कर्युं त्यारे तिलोत्तमा पश्चिम तरफ फरी गई ते समये ब्रह्माए पश्चिमे मुख कर्युं तेमज उत्तर दिशा तरफ चोथुं मुख कर्युं त्यारे तिलोत्तमा उपर उची गई ते जोईने ब्रह्माए पण उत्तर तरफ पांचमुं मुख कर्युं ते वखते ब्रह्मानुं मन कामने वश थई गयुं एम

ધુર્તાશ્વાન.

૧૧.

જાણીને ઈશ્વરેં બ્રહ્માનુ પાંચમું સુખ પોતાના નલ્લો-
વતી ઉલ્લેહી નાશ્યું તેથી બ્રહ્મા કોપથી આંધલો થ-
યો થકો પોતાના ઢાલા હાથની તરજની આંગલી વડે
પોતાના કપાલ ઉપર ક્રોધના આવેશથી પશીનો આ-
વ્યો હતો તે લુછીને પૃથ્વી ઉપર મુક્યો તેથી એ-
ક બલવંત સ્વેત કુંડલી નામે પુરુષ ઉત્પન્ન થયો તે-
વોજ બ્રહ્માની આજ્ઞા માગીને ઈશ્વરની પાછલ દોડ્યો
તેથી ઈશ્વર ભયને પામીને નાશતો નાશતો વદ્રીકા-
શ્રમમાં જઈને નિયમે કરી વિષ્ણુને મલી કશું કે
મને ભિક્ષા આપો ત્યારે વિષ્ણુએ પોતાના કપાલમાં
થી લોહીની શીર છોલીને તેની હેઠલ ઈશ્વરેં બ્રહ્માનુ
મસ્તક પકડ્યું તે દિવ્ય સહસ્ર વર્ષ સુધી પણ રુધિ-
ર ધારાએ ભરાયું નહીં. પછીતેને ઈશ્વરે એક આંગલીથી
લુછ્યું તેવારે બ્રહ્માના મસ્તક કપાલેં એને વિષ્ણુની રુ-
ધિરધારા તથા ઈશ્વરની આંગલી એ ત્રણેના સંયોગે ર-
ક્તકુંડલી નામે એક પુરુષ ઉત્પન્ન થયો તેવોજ ઈશ્વર-
ની આજ્ઞા માગીને શ્વેત કુંડલીની સાથે લડવા લા-
યક થયો પછિ તે વન્નેની લડાઈ થઈ તેમાં દિવ્ય સહસ્ર-
વર્ષ વીતિ ગયાં ત્યારેં દેવતાએ તે યુદ્ધનું નિવારણ
કર્યું અને તે બને યોદ્ધામાંનો એકને ઇંદ્રને આપી

१२

धुर्ताख्यान.

दीधो ने बीजाने सूर्यने स्वाधीन करयो अने कहुं
 के ज्यारे भारत थाय त्यारे युद्धनी वृद्धि करवा
 सारु ए बनेनें तमे मनुष्य लोकमां मोकलजो त्यार
 पछी भारतना समये सूर्य कुंतीनु रूप लावण्य
 जोई मोह पामीने तेने भोगवी तेथी कुंडली नामनो पु
 रुष अवतरयो. पुरा मास थयाथी तेने कुंतीए कानमां-
 थी प्रसव्यो तेनुं नाम कर्ण पाडयुं हवे जो ए पुरुष का-
 नमांथी नीकल्यो होय तो कमंडलनी ग्रीवाथी तुं के
 म न नीकले ६

प्रश्न० मुलदेव—अगाध जलथी भरेली गंगा
 नदीने हुं भुजावडे केम तरयो?

उत्तर० कंडरीक---तेनी प्रतीत थवा सारु रामा-
 यणनो वृत्तांत शांभळ. रामचंद्रनी आज्ञा वडे हनुम-
 त सीतानी शुद्ध लेवा जतां पोताना हाथवती समु-
 द्रने तरीने लंका नगरीमां गयो अने सीताने जई म-
 ल्यो त्यारे सीताए रामचंद्रजीना कुशलना समाचार
 पुछीने कहुं के समुद्रने केम तरी आण्यो त्यारें हनु-
 मंते जवाब आप्यो के.

धुर्ताख्यान.

१३

श्लोकः

तव प्रसादात्पवनप्रसादात् ॥

ऋतुश्च ते देवितव प्रसादात् ॥

त्रिजिः प्रसादै रनुगम्ययसोयं ॥

तीर्णो मया गोष्पदवत् समुद्रः ॥ १ ॥

तमारी कृपा अने पवननी कृपा बडे तथा त-
मारा भर्तार श्री रामचंद्रजीनी कृपाथी ए चणना
प्रसादथी एक पगनी पेठे हुं समुद्रने तरीने आंही
आव्यो.

ए उपरथी विचार कर के भुजा बडे हनुमान आ-
खा समुद्रने तरी गयो त्यारे तें गंगा नदीने भुजाथी
तरी ए कांइ मोटी बात नथी ७

प्रश्न० मुलदेव—में छ महिना सुधी माथेजलधारा
केम धारण करी ?

उत्तर० कंडरीक—ए पण ब्राह्मणनी श्रुतिओ
ऊपरथी सिद्ध थाय छे ते शांभळ, लोकना क-
ल्याणने अर्थे देवताओए प्रार्थना करीने गंगा-

१४

धूर्ताख्यान.

ने कहुं के तमे मनुष्य लोकमां पधारो त्यारें गंगा-
जीए कहुं के मने आकाशमांथी पडती कोण धरी
शकशे? त्यारे परमेश्वरें कहुं के हुं धरीश, पछी तेने
ईश्वरें धारण करी जो ईश्वरें दिव्य सहस्र वर्ष सुधी
गंगाने धारण करी होय तो तुं माहा पुरुष गणायो छ-
तां छ महिना सुधी जलधारा माथा ऊपर धारण
करे एमां मोटाइ शानी? ८

इति कंडरीकेनोक्तं मुलदेव प्रति प्रत्युक्त-
र कथानाष्ट मिदं इति श्री धूर्ताख्याने प्रथमा-
ख्यानकं संपूर्णम् ॥ १ ॥

त्यारें मुलदेव कंडरीकने कहे छे.

प्रश्न० मुलदेवः—जे कांई तें दीहुं होय, तथा
शांभल्युं होय, अथवा जेनो अनुभवकरयो होय ते
कहे तेवारे कंडरीक बोल्यो

उत्तर० कंडरीक—हुं नानी अवस्थामां महा अ-
विनीत तथा महा दुर्दंतहतो. तेथी माता पिताए री-
श करीने मने घेरथी बाहेर कहाडी मुक्यो. हुं देशे-

धुर्ताख्यान.

१५

देश भमतो भमतो गोमहिष अजा एलक खर करभ
समाकुल पुष्प फल समृद्धिवान अनेक वनखंड शो-
भित एवा महा समृद्धिवाला एक गाममां गयो. ते-
मां मेघनिकुरंभ समान एक बडनुं झाडमें दीठुं. तेनी
हेठळ सप्रभाव एक कमल नामनो यक्ष छे तेनी
यात्रा पूजा करवा सारुं स्नान करी, निर्मल वस्त्र
पहेरी, फळ फूल धूपादिक पूजोपकरण लईने पूजतां
महाजन समूहने वांछित वर दिये छे. एम जोईने
हुं ते यक्षने प्रणाम करवा गयो. त्यां गामना लोक
रमतांदिठां. एवामां अकस्मातसनद्ध बद्ध एने कवच-
वंत अनेक आयुध नाखता कलकलाट शब्द करता
चोरनी धाड पडी. त्यारे हुं तथा समस्त गामना लो-
क, वगेरे सर्वे एक चीभडामां पेशी गीआ. त्यां सर्वे
लोके खुशीथी क्रीडा करवा मांडी. गामना लोक
नाशी गया एम जाणीने चोरोनी धाड पाछी फर
एटलामां त्यां एक बकरी चरती चरती आवी
तेणे ते आखा चीभडाने गली लीधुं ते बकरीने
एक अजगर गली गयो अजगरने एक ढीकना-
मनी पक्षिणी गली गई. ते उडीने एक बडना
झांड उपर जई बेठी तेवामां ते बड हेठल कोई

૧૬

ધુર્તાર્જુન,

એક રાજાનું લશ્કર આવી ઉતરીડું. તેમાં રાજા
 નો એક માંતિલો હાથી હતો તેને તે ઢીક પક્ષિણી
 ના પગની સાથે બાંધ્યો. ઢીક પક્ષિણીનું પગ નીચે
 લટકતો હતો તેથી લોકે જાણ્યું કે આ વડવાઈ છે.
 એવા હેતુથી તેમાં હાથીને બાંધતાંજ તે પક્ષિણીયે
 પોતાનું પગ ડંચુ કર્યું. તેની સાથે હાથી પણ
 ડંચો લેંચાયો. તેણે એક મોટી ચીશ પાડી. તે
 શાંખલીને મહાવતે કસું કે, કોઈક હાથીને ડપાડી
 લઈ જાય છે એમ બુંમ પાડતો તે મહાવત રાજા-
 આગલ ગયો. રાજાએ પોતાના યોદ્ધાઓને હુકમ
 કર્યો કે હાથીને વાઢો. એવી આજ્ઞા થતાંજ હથી-
 આરો હાથમાં લઈને અનેક શબ્દ વેધી માણસ દો-
 ઢ્યા. તેમણે હથીઆરોવતી તે પક્ષીની પાંખ
 તથા માથું કાપી નાખ્યું. ત્યારે તે પંખળી જમીન ઉપ-
 ર પડી. રાજાએ તેનો પેટ ચીરવાનો હુકમ કર્યો.
 પેટ ચીરતાં તેમાંથી અજગર નીકળ્યો. તેનું પેટ
 પણ ચીરાવ્યું. તેમાંથી બકરી નીકળી. તેનું પેટ
 ફાડાવતાં તેમાંથી ચીમડું નીકળ્યું. તેને ચીરતાં તે-
 માંથી હું અને ગામના લોક હાથમાં વાંસા લઈને
 રમતા રમતા નીકળી આવ્યા. તેમજ બીજા

ધુર્તારુવાન.

૧૭

કેટલાએક લોક પોતાના ઢોરો સહિત નીકઢી આવ્યા. તે સર્વે રાજાને પ્રણામ કરીને પોતપોતાને ઢેકાળે ગયા. ને હું પણ ત્યાંથી નીકલ્યો ઝજેણી નગરીએ તમારા પાસે આવ્યો.

નૃ૦ એલાષાઢ:--માઈ, એ સર્વે સાચું છે.

પ્ર૦ કેન્દરીક:--તો ચીંમડામાં ગામ આવું કેમ સમાયું?

નૃ૦એલાષાઢ:--માઈ શું તેં વિષ્ણુપુરાણ શાંભલ્યું નથી? કે અમને પુછે છે? જો ન સાંભલ્યું હોય તો સાંભલ. પૂર્વે આ જગત પંચ મહાભૂત રહિત જલ એકાર્ણવ કરી મુક્યું હતું ત્યાં એક મોટું ઇંડું હતું તે જલના તરંગોમાં ઘણા કાલભટકતો થકો કોઈ એક સમય ફાટ્યો તેનાં બે કટકાં થયાં તેમાંનું એક કટકું આ પૃથિવ થઈ ને અર્ધા ઇંડામાં સર્વ સુર નરાદિ મનુષ્ય ચતુષ્પદ વગેરે સમાયા ત્યારે ચીંમડામાં એક ગામ કેમ ન સમાય? ૧

બીજું અરણ્ય પર્વમાં માર્કેડ ઋષિએ યુધિષ્ઠિર આગલ પોતાની અનુભવેલી વાત કહી છે તે સાંભલ. માર્કેડ ઋષિ યુગના અંતમાં જલ એકાર્ણવ સમય

१८

धुर्ताख्यान.

सर्व जगतनी साथे हुं ते कल्लोलमां भटकनो थको अस
 थावर सुर नरादिक सर्वेने बूडतो मुंकीने ते समुद्रमां
 एक मेरु समान ऊंचुंवडनुं झाड दीदुं, तेनीशाखाऊपर
 जई बेठो. त्यां एक महा स्वरूपवान बाळक दीठो तेने
 ऋषिए कहुं के, हे वत्स ! तुं आ पाणीमां तणाइ
 जशे माटे मारा हाथने झाल. एम कहीने ऋषिए
 पोतानो हाथ लांबो कर्यो. ते हाथने पकडीने ते
 बाळक मार्केड ऋषिने गळी गयो, तेणे बाळकना
 पेटमां पर्वतो तथा वनो वगेरे सहित पृथ्वी दीठी. तेमां
 दिव्य सहस्र वर्ष सुधी फरतां छतां ते बाळकना
 पेटनो पार पाव्यो नही. पछी ते ऋषि बाहेर नी-
 कल्यो, ए उपरथी सिद्ध थाय छे के; ज्यारे बाळकना
 पेटमां सुरासुररूप आखुं जगत् समायुं त्यारे ची-
 भडामां एक गाम केम न समाय?

प्र०कंदरीकः--ढीक पंखणीना पेटमां अजगर,
 तेना पेटमां बकरी, तेनां पेटमां चीमडु, तेमां ते लोक
 ए सर्व केम समाया ?

नु० एलाषाढः—तेनो समाधान आवी रीते छे
 ते सांभळ;-मूठमां आवे एवा देवकीजीना ऊदरना

धुर्तीख्यान.

१९

मध्य भागमां श्रीकृष्ण रह्यो. तेना पेटमां अनेक पर्वतो तथा वनो, सहित आखी पृथ्वी रही. ते जो साचुं होय तो ढीक पंखणीना पेटमां अजगर रह्यो ते खोटुं केम कहेवाय ? ३

प्र० कंदरीक—चीभडा प्रमुखमां रहेलो हुं अने मारी साथेना लोको ए सर्व मुवा केम नही?

उ०एलाषाढ---जे पृथ्वी ऊपर ऋषिओना व्यापार युद्धादिकना आरंभ, व्यवहारादिक उत्सव, वगेरे छतां ते पृथ्वी कृष्णना पेटमां जीवती केम रही? जो ए बात साची होय तो तुं अने गामना लोको केम जीवता न रहे? ४

प्र० कंदरीक—कृष्णनां पेटमां जगत् केम समायो हसे ?

उ०एलाषाढ—नेनो उत्तर शांभळ--पूर्वे ब्रह्मा अने विष्णुनो पोतामां विवाद थयो. तेवारे ब्रह्मा कहेवा लाग्योके. मारा मुखथी, बाहुथी, ऊरस्थळथी तथा पादथी अनुक्रमे चार वर्णनी उत्पत्ति थई. तेथी हुंज जगतनो कर्त्ता छुं.

૨૦

ધુતારિયાન.

ત્યારે કૃષ્ણ ક્રોધ ચઢાવીને કઠળ વચનોવડે કહે-
 ના લાગ્યો કે, તું મારો ચેટક છે. રે મૂર્ખ! તને ઘોષ-
 તાં કાંઈ લાજ આવતી નથી? જે મુલમાં આકાશ
 અને ધુમી ગાઢછે, પર્વત ઢાઢાછે, સમુદ્ર જિઘ્ઘાછે પ-
 વા મારા મુલમાં તું પેશીને સર્વ જગતને જો તો તને
 દેખાશે. તુંતો મારા નાભીના કમલમાંથી ઉત્પન્ન થયે-
 લોછે તે મારીપાસે એમ બોલે એ સારું લાગતું નથી.
 એ ઉદાહરણથી સમજી લેવું. ૬

જસ્તપભાવેણનલ્લિઆઈ ॥

તંચેવકહકેયગઘાઈ ॥

કુમુઆઈ અન્નસંભાવિઆઈ ॥

ચંદનવહસંતિ ॥

પ્રવંકંદરીક—એવા મોટા આકારની ઢીક પલ-
 ણી કોઈએ શાંભલીછે? કે જેના પેટમાં અજગરાદિક
 સર્વ સમાઈ ગયા, એનો ઉત્તર આપો.

નૃણલાષાઢ—માઈ દ્રૌપદીના સ્વયંવર મંડપ-

માંનાંધનુષ્યમાં પર્વત, અગ્નિ સમાયા હતા તે વાત શુંતે
 શાંભલી નથી? જો ન શાંભલી હોય તો શાંભલ,

ધુતાણ્યાન.

૧૧

દ્રૌપદ રાજાએ ઉદ્ઘોષણા કરાવી કે, મારો દેવતા દ્વિષ્ટિત ધનુષ્ય ચઢાવે, અને રાધાવેધ કરે. તે રાજા દ્રૌપદીને પરણે. એવું શાંભલીને ત્યાં અનેક રાજા મં-
 હા બલવંત આવ્યા. અને ધનુષ્ય ચઢાવતાં પડવામાં હયા પછી શિશુપાલ ધનુષ્ય ચઢાવવાને ઉઠ્યો. તેવારે શ્રી-
 કૃષ્ણે તે ધનુષ્ય ઉપર મેરુ પર્વત, ગરુડ, હઠ્ઠમુસલ, સર્પ, શંખ, ચક્ર અને ગદા, એટલાનો ભાર મુક્યો. તોય પણ તે બલીષ્ટપણાથી ધનુષ્યને ચઢાવા લાગ્યો, ત્યારે શ્રીકૃષ્ણે ચંદ્ર, સૂર્ય, અગ્નિ, સમુદ્ર, પર્વત તથા પૃથિવ-
 નો ભાર તેનાં ઉપર મુક્યો. તોયપણ ધનુષ્ય આરોપ-
 તાં અર્ધાંગુલ અસંધીત રહ્યો તેવારે ધનુષ્યને શ્રીકૃષ્ણે પોતાના પગે કરીને ઠેલ્યું એટલે શિશુપાલ ધનુષ્ય સહીત પૃથિવિઉપર પડ્યો, પછી તે ધનુષ્ય અર્જુને લિધું ત્યારે તેનો ભાર પૃથિવીથી પણ સહન થયો નહીં માટે ભીમનાં હાથ ઉપર ભાર મુંકીને અર્જુને મીચું જોઈ કાંનશુધી ધનુષ્ય લઈ ઘાંણ સ્ત્રેચીને મચ્છવેધ કરયા અને દ્રૌપદીને પરણ્યા. હવે વીચારો કે તે ધનુષ્ય એવો મોટો હતો જેને વીશે પર્વત આદિ સર્વે સમાયા. તો ઢીક પક્ષણીનાં ઝડરમાં અજગર આદિ સમાયે-
 માં તે શું આશ્ચર્યની વાત છે. ૬

२२

धुर्ताख्यान.

बळी एक रामायणनु दृष्टांत कहुं छुं ते सांभळ. रावण जेवारे सीतानुं हरण करीने चाल्यो, तेवारे जटायु नामनो पक्षी तेनी सामे युद्ध करवा लाग्यो, रावणे चंद्रहास खड्गे करी ते जटायु पक्षीनी पांखो छेदी, तेथी ते जटायु पक्षी पृथिव ऊपर पड्यो ते वखते सीताजीए ते पक्षीने एवी अवस्थामां जोइने कहुं के हे पक्षी ! तारी पाखोनं छेदन थयुं, पण मारा शी-यळ व्रतनां प्रतापथी कहुंछुंके तुंने रामचंद्रजीनां दुतनां दरसन थशे, तेवखते तारी गेली पांखो पाछी आ बशे. ते पछी केटलाएक दीवसे रामचंद्रनी आज्ञाथी सीतानी सुद्ध लेवासारु हनुमंत फरतो फरतो जटायु पक्षीनी नजीक आव्यो, अने वीचारवा लाग्यो के, आ कोई मोटो पर्वत देखायछे, माटे एनी ऊपर चडीने जोऊं तो सर्वे पृथिवमंडळ देखासे. एवं चिंतवन करीने हनुमंत ते पर्वतपासे गयो तेवारे हनुमंतनुं मन वीचारमां पेठो के आ तो कोई पक्षी छे, पर्वत नथी तेटलामां जटायुए तेने पूछयुं के तमे कोणछोने क्यांथी आव्यो, त्यारे हनुमंतें कहुं के हुं. रामचंद्रनी दुत छुं अने सीताजीनी शोध करवासारु नीकल्यो छुं. पछी जटायु बोल्यो के सीताजीने तो रावण लंका न-

ધુર્તાક્યાન.

૨૬

ગરીમાં લઇગયો અને તું ફોગટ અરણ્યમાં ફરેછે, માટે તું ઝતાવઝથી જઈને રામચંદ્રને સમાચાર આપ અને મારીપણ પાંચો રાવણે સીતાનીસારુ યુદ્ધ કરતાં છે-દીને મને પૃથિવિ ઉપર નાચ્યો છે.

এবং সাংমল্লীনে হনুমন্তে জটায়ু প্রতে কহুঁ কে, তেঁ রা-
বণ সাধে যুদ্ধ কর্যুঁ নে মনে সীতানাঁ সমাচার পণ
কহ্যা তেখী তারুঁ মল্লুঁ থাও. এবং হনুমন্তনু বচন
সাংমল্লতাঁজ জটায়ু পক্ষীনে পোতানী গএলী পাঁচো পা-
છী প্রাপ্ত থই. অনে আকাশ মার্গে উড়ীনে স্বর্গেগ-
যো. মাটে জটায়ু পক্ষী পর্বত জেবো মোটো হতো, তো ডীক
পক্ষণী মোটী কেম ন হোয় ? ৩

પ્ર૦ કંદરીક:--ઝપર કહ્યા પ્રમાણે ઇલાષાઢે
ઝત્તર આપ્યો. તે સાંમલ્લી કંડરીક કેહેવાલાગ્યો.

હે ઇલાષાઢ! હવે તેં જે અનુભવ્યું, દીઠું અને સાંમ-
લ્યું હોય તે તું કહે.

ન૦ ઇલાષાઢ:--હું યૌવન અવસ્થામાં, ધનને લો-
ભે ધાતુવિદાંદીક વ્યસનને લીધે કરીને, જગતમાં ધન-
ની આસાએ બીલ્લ પર્વતાદી સ્થાનકો માંહિ, જંત્રમંત્ર

૨૪

ધુર્તાર્થ્યાન.

અમે જે ઠેકાણે ધાતુ હોય તેવે ઠેકાણે ધનની આશાએ
 મમતાં મમતાં, શોધ કરતાં મને એવી સ્વર મછી કે
 પૂર્વ દિશા ઉપર એક હજાર જોજનનો પર્વત છે અને
 તે ઠેકાણે સહસ્ર વેધી રસનું એક ચીલ્લછે, અને તે એક
 જોજનની શિલાથી ઢાંકેલું છે; તે શિલા ઉપાડીને તે
 સ્વર્ણ કુંડમાંથી રસ લેવો; પછી હું એક સોસો જોજન
 પ્રમાણે પૃથ્વીને ક્રમે ક્રમે ઓલંગીને, તે પર્વત ઉપર
 જઈને તે શિલા ઉપાડીને સ્વર્ણ કુંડમાંથી રસ લીધો;
 અને તે સ્વર્ણ કુંડ પાછો તેજ શિલાથી જેમ હતો તેમ
 ઢાંકીને મારે ઘેર આવ્યો, અને તે રસનાં યોગે કરીને
 ઘણું એક સ્વર્ણ ઉપજાવીને કુબેર સમાન ધનવાન
 થયો; ત્યાર પછી હું મોટા ભોગ ભોગવતો યાચક લોક-
 ને દાન દેતો, અને દુનીયામાં ઘણો જ પ્રસિદ્ધ થયો, એવી
 મારી ક્રદ્ધિને પ્રસિદ્ધિ સાંભળીને અકસ્માત મધ્યરાત્રે
 પાંચસો ચોર મારું ઘર લૂટવા લાગ્યા તે વખતે મારા
 મનમાં એવો વીચાર ઉત્પન્ન થયો કે, હું જીવતે છતાં
 માહારું ધન એ ચોર લોકોને હાથ કેમ જવાદજું.
 એવું ચિંતવીને સાહસીકપણું આદરી સત્ર લઈને યુદ્ધ
 કરતાં, એક એક ઘાંણનાં પ્રહારથી કરીને મેં દસ દસ
 ચોરને માર્યા, તે દેહીને જેમ જેમ ક્રિંકર એકઠા

ધુતીસ્વામી.

૩૯

ધાય તેમ સર્વે ચોર એકઠા થઈ શ્રીધ કરીને માહારી
 ઝપર તુટી પડ્યા; અને મારા માથાનાં કટકેકટકા ક-
 રીને પાસે એક ચોરડીનું જાડ હતું તેમાં મારામાર્માં
 ને બાંધી મારું ઘરબાર છૂટીને ચોરલોકો જ-
 તારહ્યા; પછી તે કુંડલસહીત મારું માથું ચોરડીમા
 ચોર સ્વાવા લાગ્યું, અને જેવારે પ્રભાતે સૂર્યોદય થયો
 તે વખતે મારા માથાને ચોરસ્વાતું જોઈ જીવતું જા-
 ની લોકોએ લીધું, એને બીજાં સર્વ મારા અંગોપાંગ
 મેઢવીને તે ઉપરે માથાને મુક્યું, પછી હું પાછો જેવો
 પુર્વે હતો, તેથી વીશેશનિરુપમ રૂપલાવણ્યે કરીને વિ-
 રાજમાન થયો. એ માહારું પ્રત્યક્ષ અનુભવેલું છે. માટે
 જો એ વાત ન માંનો તો સર્વધૂર્તને ભોજન આપો, ને
 જો સ્વરૂં માંનો તો સાસ્ત્રની સાંસે મેઢવી આપો.

ન૦ સસ—હે એલાષાઢ, તં જે કહું તે સર્વે
 સ્વરૂંજ છે. એમાં કાંઈ સ્વોદું નથી; કારણ પુરાણ,
 સ્મૃતિ, ભારત, રામાયણાદિક ગ્રંથોનેવિષે એવી ઘણી
 વાતો છે.

પ્ર૦ એલાષાઢ—ત્યારે મારો મુવેલો મસ્તક શ-
 જીવ કેમ થયો.

२६

धुतरुख्यान.

न० सप्त—पुर्वे यमदग्री नामनो ऋषि हतो, तेनी रेणुका नामनी स्त्री हती, एने ते स्त्रीना सिधळना महि-
माथी कुसुमित वृक्ष नमतां हतां, तेवामां कोई राजा
अश्व उपर बेसीने नीकल्यो एने ते राजा रेणुकाने दे-
खीने तेनां मनमां अभीलाष उत्पन्न थयो, पछी केटले
क दीवसे शील भंग थवाने लीधे वृक्षने अणनमतां
देखी यमदग्री ऋषियें, पोतानां पुत्र परशुरामने कहुं
के एपापिणी रेणुकानुं मस्तक छेदीनांख. परशुरामे पि-
तानी आज्ञाए करीने पोतानी माता रेणुकानुं मस्तक
छेदी नाखुं; पछी यमदग्रीये पोतानां पुत्रने आज्ञाका
री जांणीने ते उपर संतोष थई कहुं के हे पुत्र, कांई वर
माग, तुं जे मागे ते हुं आपुं; त्यारे पुत्रे एवं मांग्यु के
हे पिताजी ! मारी माताजीने पाछी संजीवन करो; ते
वारे यमदग्री ऋषिये कहुं तथास्तु एवं कहेताचारने
रेणुका पाछी तत्काळ जीवती थई. हवे तुं वीचार
कर के, ए वात जो सत्यछे तो तुं जीवतो थयो
ते असत्य केम कहेवाय ?

वळी बीजो द्रष्टांत कहुंछुं ते तुं सांभळ, पुर्वे जरासंध
राजा कृष्ण संगते युद्ध करतां पोताना शरीरनां बे

धुर्तासिंहानः

२७

भाग थया, ते बेउ भागो पाछा पोतानी मेले संघाई
ने फरीथी युद्धमां लडता हतां, तो तुं पाछो जीव-
तो थयो एमां शी नवाइछे. २

वळी एक त्रीजो द्रष्टांत कहुंछुं के सुंद अने निशुंद नाम
नां बे दैतो सहोदर हता, ते सर्वलोकोनो क्षय करवाने
वास्तेकाल जेवा थैने ऊज्या, तेवारे सर्व देवताओए, ते
नो बध करवाने अर्थे पोतानां शरिरनो तील तील जेट-
लो भागलइने, तेने एकठो करीने सर्वांग सुंदराकार रु-
पलावण्यनुं निधान एवी एक तिलोत्तमा नामनी अप-
सरा नीपजावी. पछी ते अपसरा सर्व देवताओने
प्रणाम करीने केहेवालागी के, मने जे हुकम फरमावो
ते हुं करवाने तईयारछुं. त्यारे देवताओए कहुं के,
शुंद एने निशुंद नामनां बे दैतो छे तेनो नाश कर.
पछी तिलोत्तमा ते दैतो पासे जईने कटाक्षयुक्त हा-
वभाव, विभ्रंम, वीलास देखाडती नाचवा लागी; ते
नारूप उपर मोहित थईने विष्यांध थई बेउ दैतो पो-
त पोतामां शस्त्रं करी वढीने मरण पाम्या.

९८

धुर्ताख्यानः

श्लोक

स्त्रीणांकृतेघ्नातृयुगस्यभेदः॥

संबंधभेदस्त्रियएवमूलं ॥

अप्राप्तकामावहवोनरैश्च ॥

नारीभिरुन्नेदितराजवंशाः ॥ १ ॥

हवे सर्वदेवे मळीने तिल तिल भागनी अपसरा उत्पन्न करी, तो तारां छेदेला अंगापांग मेळव्यां तेथी तुं केम नहि नीपजे. ३

वळी एक द्रष्टांत कहुंछुं ते सांभळ के, पवननो पुत्र हनुमंत ते बाल अवस्थामां पोतानी माता अंजनीने पुछवा लाग्यो के, हे मातुश्री, हुंभुख्यो थाऊं तो सुं खाउं? तेवारे अंजनी बोली के, हे पुत्र ! राता वनफल खाजे; त्यार पछे कोईक वेळांये हनुमंते उगतो सूर्य देखीने जांणे रक्त वनफळछे; ते लईने खाउं, एवं बीचारी तेने ग्रह्यो, ते वारे तेणे तलनां प्रहारथी हनमंतनुं सतखंड चुर्ण कर्युं ते हनमंतनी माता अंजनी जोईने विलाप करवा लागी, त्यारे पवने पानीते

ધુર્તાલ્યાન:

૨૯

સ્ત્રીને વિલાપ કરતી જોઈને પુછવાથી પોતાના પુત્રને પરલોકે ગયાનાં સમાચાર જાંણી, પવન કોપાયમાન થઈને પાતાલમાં પેસીરહ્યો, પછી પવનને નીરોધે દેવતાઓ તથા સર્વ જક્તવાસી જીવ અતી આકુલ વ્યાકુલ થઈને મરણ પામવા લાગ્યા, પછી સર્વ દેવો પાતાલમાં જઈને પવનને મનાવી લાવ્યા; અને ચુર્ણીત સર્વ અંગોપાંગ એકઠાકરી હનુમંતને જીવતો કર્યો, અને સર્વ ઠેકાણે સંધતા એક હનુનો અંસ જડ્યો નહી. તેથી એક હનુ એ રહિત છે, માટે તેનું નામ હનુમંત પાડ્યો. હવે જો પવનના પુત્રને ચૂર્ણ કર્યો, ને તે પાછો જીવતો થયો તે સત્ય છે, તો તેં કહું જે હું જીવતો થયો તો તે પણ સત્ય છે. ૪

વઢી એક ઉદાહરણ કહુંહું તે સાંભલ. રામ અને રાવણનો માહા યુદ્ધ થયો, તે વખતે રાવણના શુભટે સ્વર્ગ બાણાદી પ્રહારે કરીને, અનેક વાનરોના અંગ છેદ્યાં અને લક્ષ્મણને રાવણે શક્તી બાણનાં પ્રહારે કરીને ધુમી ઉપર પાડ્યો, તેથી રામચંદ્રે શોકાતુર થઈને વિલાપ કરવા માંડ્યો, તે વખતે હનુમંતે

૩૦

ધુર્તાલ્યાન.

દ્રોણપર્વત ઉપરથી વિસલ્યા ઔષધી લાવીને, લક્ષ-
મણને શક્તિ બાંળે લાગ્યું હતું તે કાઢ્યું; ત્યારે, છેદાંગ
વાનરાઓ જીવતાં થયાં એ સાચું છે તો તેં જે કહું
તે પણ સાચું છે. ૫

તથા હે મિત્ર એલાસાદ ! તેં શું સંકંધની કૃત્પત્તી
સાંભળી નથી? એતો ઘણા ગ્રંથોમાં પ્રસીદ્ધ વાત છે જો
તેં નહીં સાંભળી હોય તો સાંભળ કહું છું, એક વખત
હિમાચલ પર્વતની ગુંફામાં પાર્વતી સંગાથે ईશ્વરને
સંભોગ કરતાં દેવતાઈ હજાર વર્ષ વહિ ગયાં, અને તે
વખતે દેવતાઓને તારક નામના દૈત્યે બહુજ ઉપદ્રવ
કરવા માંડ્યો પછી સર્વે દેવતાઓ તારક દૈત્યને માર-
વાનો ઉપાય ચિંતવવા લાગ્યા, જે ईશ્વરનાં વીર્ય વિના
બીજો કોઈ તારક દૈત્યને મારી સકનાર નથી; અને ईશ્વ-
રની પાસે અગ્રી સિવાય બીજો કોઈ પણ જઈને કેહેવા
લાગ્યા કે, અનર્થનાં કરનારા દૈત્યનો નાશ કરવો છે;
માટે હે ઉપકારી પુરુષ ! તું દેવતાઓના સમુદાય ઉપર
આ વખતે ઉપકાર કર, કારણ કે, સર્વે દેવતાઓ હાલ-
માં ચિંતારૂપી સમુદ્રમાં બુડેલા છે, માટે તારા શિવાય
બીજું કોઈ પણ ઉગારવાને સમર્થ નથી, માટે તું ગુંફા

धुर्ताख्यान.

३१

घरमा जईने, ईश्वरने पोतानुं दरसण आप तो कदा-
 चीत तुने देखीने ईश्वर संभोग क्रीडा मुकी देसे;
 एवं देवताओये कहुं, त्यारे अग्नी बोल्यो, के हे दे-
 वताओ! ईश्वर जो बीजी अवस्थामां होय तो पण
 ईश्वरनी समक्ष कोईनाथी जवाय नही, त्यारे हमणा
 ईश्वर संभोगी अवस्थामांछे; तो तेनीपांसे सीरीते
 जवाय. कारण के, षट्वांगधारी, सूलपाणी, नर्कपाळ-
 धारी, समसानवासी, एवो जे ईश्वर, तेनी सन-
 मुख पोतानुं अमंगळीकपणो वांछतो कोण जाय
 घणुं शुं कहुं जे ईश्वर, घणा जणनां देवतां.
 लिंगोत्थान करीने नाचे, एने तेनाथी ईंद्र सरिखा-
 नेपण बीक लागे तो मारी शी गुजास. एने जो
 कदापी ईश्वर कोपायमान थाय तो मारी शी गती
 थाय, ते माटे हे देवताओ! मने आसंकटमां नाखसो
 नही; तेवारे इंद्रे अग्नीने कहुं, के. हे अग्नी! तुं ईश्वर-
 थी बीहीतो नही. केमके, ए पार्वतीने वशछे
 जे पुरुष कोईथी दमाय नही तेने स्त्री एक दीवस-
 मां दमवाने समर्थ छे माटे जो पार्वती ईश्वरने
 एकार्य करवाने कहे तोपण ईश्वर ते करछे. सुं तें
 ईश्वरनी अर्धाग्रा जे पार्वती तेनाथी बीहतो

३२

धुर्ताख्यान.

जोयो नथी; ते माटे संका सुकीने तुं ईश्वरनी पा-
 से जा, एने कदाच जो ईश्वर तारा उपर रुठसे तो
 पार्वतीनुं मन राखवा सारु तुने कोइ प्रकारनो उपद्रव
 करसे नही. एवं इंद्रनु वचन सांभळी अग्नी हीमा-
 चल पर्वतनी गुफामां गयो, त्यां ईश्वरने तेणे संभो-
 गासक्त दीठो, तेवारे ईश्वर अग्नीने पोताना संभोग-
 मां अंतराय करवा आवेलो जोइने, तेने मारवा उठयो
 ते देखीने तेने पार्वतीए वार्यो पछी ईश्वरे अग्नीने
 पुछयुं के तुं कोणछे ? त्यारे अग्नी बोल्यो हुं भीक्षुक
 ब्राह्मणछुं, अने भीक्षा मागवा आव्यो छुं, त्यारे ईश्वरे
 कहुं के मारा वीर्यनु पान कर, एवं कही ईश्वरे पोतानु
 वीर्य अग्नीने प्रशन करवा आप्युं. पछी अग्नी
 ए ते पीधु ते वीर्यना तापथी करीने अग्नी दाह-
 वा लाग्यो एने महा कष्टवान थयो, तेथी ते वीर्य
 समुद्रमा जईने वमन करी नाख्यु, ते दीवसथी
 जगतमां एवी प्रसिद्धी चाली के, सर्व रत्न स-
 मुद्रमां वीर्यथी उत्पन्न थयांछे; पछी अग्नीना उद-
 रमां कंइक वीर्यनो अंस बाकी रह्यो, ते अंसने जईने
 पदम सरोवरमां वमन करी नाख्यो, ते वखते
 ते सरोवरमां कृत्तीका नामनी छ अपत्सराओ

ધુર્તાખ્યાન.

૩૩

સ્નાન કરતી હતી, તેની યોનીમાં જઈને તે વીર્ય પડયું તેથી તે અપ્સરાઓને ગર્ભ રહ્યો, અને કાલાંતરે, મસ્તક, બાહુ, હૃદય, કેડ, શરીર, ચરણ, એ છ અંગનેક્રમે કરીને એકેકી અપ્સરાયે પ્રસવ્યા, પછી તે સર્વ અપ્સરાઓ આશ્ચર્ય પામી ને, તે છ અંગોને માંહોમાંહે યથાસ્થાનકે જોડ્યાં તે પારાની-પેઠે મઢીગયાં, તે વચ્ચે પટ મુલધારી સ્કંદ એટલે કારતિકસ્વામી ઉત્પન્ન થયા, તેણે યુદ્ધ કરીને તારક દૈત્યને હરાવ્યો; હવે જો કે જુદી જુદી સ્ત્રીઓના ઉદરના ઉત્પન્ન થયેલા અંગો મઢીને એક સ્કંદ ઉત્પન્ન થયું, એ વાતમાં જો સંદેહ નથી, તો તેં જે વાત કહી તેમાં સ્થો સંદેહ છે. ? ॥ ૬ ॥

પ્ર૦આષાઢ,—તેં જે શરીર મેળવ્યાનું કહ્યું તે તો ઠીકજ છે, પણ મારું છેદેલું મસ્તક બોરડીનાં બોર કેમ ધાઈં સકતું હતું ? તે શાસ્ત્રની શાંતિ મેલવી આપો.

ન૦સસ,—રાહુનું માથું વીણુનું ચક્રે કરીને છેડ્યું, તે આકાશમાં ફરેછે અને સૂર્ય તથા ચંદ્રને

૩

૧૪

ધુર્તાલ્યાન.

પ્રસેછે, જો એ સત્ય છે તો તારું છેદેલું માથું ચો-
રઢીના ચોર લાય, એ કેમ અસત્ય હોય. ? ॥ ૭ ॥

પ્રશ્નણલાષાઢ,—મેં મારગમાં ચાલતાં
એકેક ઢગલે સો સો જોજન ખૂમી કેમ
ઓલંગી?

નૃપસસ, વિષ્ણુએ યજ્ઞનેવિષે બઢીરાજ પાસેથી
ત્રણ ઢગલા ખરીને પૃથિવ માંગી, ત્યારે વિષ્ણુએ
ત્રણ ઢગલામાં કાનન સહિત સર્વ પૃથિવ અતિ
ક્રમી, જો એ સત્ય છે તો, તું એક ઢગલામાં
સો જોજન ખૂમી કેમ ઓલંગી ન જાય. ? ॥ ૮ ॥

પ્રણલાષાઢ,—હે મિત્ર ! મેં એવી મોઢી
જોજન પ્રમાણની સિલ્યા સીરીતેં ઉપાઢી ? તે
સાસ્ત્રની સાંલે પ્રતીત ઉપજાવો.

નૃતરૃપ સસ—રામ અને રાવણનાં યુઢ્ધમાં
શક્તી બાળના પ્રહારે લક્ષમણ મુર્છા પાંમીને પૃથિવ
ઉપર પઢયો, ત્યારે હનુમંતે વિસલ્યા ઔષધીને
સારુ મૂઢસહિત ઢ્રોણ પર્વત ઉપાઢી આણ્યો,

धूर्ताख्यान.

३५

जो अनेक माहासिल्याओ सहित एवो जे
द्रोण पर्वत ते हनुमंते उपाडयो, तो तुं एक
जोजन प्रमाणनी सिल्या केम न उपाडे, ? तथा
लोकमां एवं संभळायछे के पृथिव वधवा मांडी.
त्यारे विष्णुएं वराह रूप धरीने पृथिवने डाढ
उपर उपाडी ए सत्य छे; तो तें जे सिल्या उपाडी
ते पण सत्य छे. ॥ ९ ॥

इति धूर्ताख्याने तृतीयमाख्यानकं.

प्रश्नएलाषाढ,—हे मीत्र सस, हवे तें जे
अनुभव्युं दीठुं होय ते कहे ?

उत्तरएसस,—हुं सरद ऋतुमां एक गामथी
बाहेर दूर पर्वतनीपासे एक खेतर हतुं त्यां गयो, ते
बेलाएं एक मदोन्मत्त हाथी पर्वत उपरथी नीचे
उतरीने मने मारवा दोडयो, हुं नासवानुं ठांम
जोतो जोतो एक अती मोटो तिल वृक्ष देखीने ते वृक्ष
उपर चडयो, पछी हाथीएं मने हेठो पाडवा साखं
बारंवार ते तिल वृक्षने धंधोळवा मांडयुं, तेथी
करीने तिलनां अनेक ढगलाओ ते वृक्ष उपरथी,

૩૬

ધુર્તાર્થ્યાન.

હેઠે સ્ત્રી પડ્યા; અને તેની ઉપર હાથીના ભ્રમ-
વાથી તે ઢગલાઓ યંત્રની પરે પીલાઈગીઆં તેથી
ત્યાં તેલની એક મોટી નદી વહેવા લાગી. અને
અતીસે કાદવ થયો, તે કાદવની ચીકાશમાં હાથી
સ્ત્રી ગયો, પછી ચીસ પાડતો મુખ અને ત્રણની
પીડાથી હાથી મર્ણ પામ્યો. પછી હું તે હાથીને
મુણ્ણો જાળીને તે જાડ ઉપરથી હેઠેં ઉતર્યો, અને તે
હાથીનું ચર્મ ઉતારીને તેનો મોટો એક દડો કર્યો
અને દસ ઘડા તેલના ભરીને પીધા, તથા એક
ભાર તિલનો સ્વદ સ્વાદ ફરી તે દડો તેલથી
ભરીને મારી સ્વાંધે ઝપાડી ગામની બાહર એક
મારગમાં વૃક્ષની શાખાએં વઢગાડીને ઘેર આવ્યો
પછી મેં મારા છોકરાને નીસાની આપીને તે દડો
લેવાસારું વૃક્ષ પાસે મોકલ્યો; અને તેણે ત્યાં દડો
ડીઠો નહીં, પછી વૃક્ષને મારા છોકરાએં હાથીનીપરે
મૂઠસહીત ઉઘેડીને સર્વલોક દેખતાં તે દડો લઈ
ઘેર આવ્યો પછે હું ત્યાંથી પરબારો તમારાપાસે
આવ્યો. એ વાત મેં પોતે પ્રત્યક્ષ અનુભવી છે.
માટે જો ન માનો તો સર્વધૂર્તને ભોજન આપો.
અને માનો તો શાસ્ત્રની શાંખે મેઢવી આપો. ?

धुर्ताख्यान.

३७

उत्तर० खंरुपाना,—हे मीत्र, तें जे कहुं ते शूरवे भारत रामायणादिक ग्रंथोसाथें मळतुं छे मोटे खरुं छे खोदुं नथी.

प्रश्न०सस,—हे सर्व धूर्त शिरोमणी बाई जो ए मारी कहेली बात खरी छे एम तमे कहोछो, तो तिलनो जाड एवो मोटो केम होय? जेनाथी तेलनी मोटी नदी बहेवामांडी तथा दश घडा तेलना केम पीवाय? तथा भारप्रमाण खोल केम खवाय? ए सर्व शास्त्रनी शांखे मेळवी आपो.

उत्तर० खंरुपाना,—भारतमांहे हाथीओना मदजर्णथी नदीओ चाळीछे तेमांअनेक गज रथ घोडा अने पायदल तणाइ गथां, माटे जुओ के गजना मद जर्णथी नदी वही तो तेलनी नदी केम न बहे? १

तथा भीमेंबकराक्षसने मारर्थो त्यारे तेने खावाने अर्थे एक महीष तथा शोलखांडी अन्न एक हजार घडा मद्यना आप्या हता ते सर्व भीमे आरोग्या ए बात सत्यछे तो तुं दश घडा तेल केम न पीये? तथा एक भार खड केम न खाय? ॥ २ ॥

૧૮

ધુર્તાખ્યાન.

તથા કુંભકર્ણ ડંઘી ઝડયા પછી એક હજાર ઘડા મચનાં પાન કરતો તથા અનેક મનુષ્ય અને પશુના ભક્ષણ કરતો, તો તમે દશ ઘડા તેલ પીધું તથા એક ભાર खड खाधુ તે કેમ ન મનાય. ? ॥ ૩ ॥

તથા અગસ્ત ઋષીએ સમુદ્ર પીધો અને સ્વર્ગથી ઉતરી માહાદેવના જટાજુટથી વેહતીથકી ગંગાનદી જહનુ ઋષીને આશ્રમે ગઈ ને ઋષીએ તેનો પાન કરી ને એક હજાર વર્ષસુધી ઉદરમાં રાખી તેથી ગંગાનો નામપણ જાનહવી થયું. જો એ વાતો સ્વરી છે તો તું તેલના દશ ઘડા પીયેતે કેમ સ્વોડું કહેવાય. ? ॥ ૪ ॥

પ્રશ્ન ૭ સસ,—મેં મોટો હાથીના ચામડાનો દહો શીરીતે ઉપાડ્યો તેપણ કદાપી કષ્ટે ઉપડાયો પણ એકલે ગાંમમાં કેમ આણ્યો. ?

નુત્તર ૭ સંમપાના,—અરેભાઈ શશ તેં શું ગરુડ આખ્યાન સાંભલ્યું નથી જે મને પુછેછે જો ન સાંભલી-હં હોય તો સાંભલ કસ્યપઋષીની ? કદ્રુ ૨ વિનતા એ બે સ્ત્રીઓએ કોઈ સમે રમત કરતાં હોડ કીધી જે

ધુર્તાલ્લ્યાન.

૩૧

આપણે બેહુમાંથી જે જીતે તેને ઘેર હારનારી દાશી-
થઈ રહે પછે રમતાં થકા વિનતા હારી ગઈ. અને કહુ-
જીતી તેથી તે વિનતા કહુને ઘેર દાશી થઈ રહી.

પછે શોક્ય ને વેરેકહુએ વિનતાને ઘણો દુઃખ દે-
વા માંડ્યો. એમ ઘણોકાલ શુધી દાસપણો કરતાં
વિનતા ગર્ભવંતી થઈ. પછે ત્રણ હંદા પ્રસવ્યાં તે-
માંથી તુરત પોતાનું દાશપણો ટાલવાને એક હંદુ
ભેધું તેમાંથી વિછી નીકળ્યા. વઝી કેટલે કાલ
બીજો હંદુ ભેધું તેમાંથી જંધા રહીત પૂત્ર નીસર્યો
તેણે કહું જે હેમાતા તમે પેલો હંદુ કાચુ ભેધુ અને
બીજુ પણ પુરું પાક્યાવિના ભેધું માટે હું અધુરો જ
ન્મયો તેથી તારો દાશપણો ટલ્યો નહી. હવે ત્રીજો
હંદુ પાલજે તેથી તારા મનોર્થ પુરાં થશે. પછે કેટલે કા-
લે સ્વભાવે ત્રીજું હંદુ ભેદાયું તેમાંથી શર્પ કુલનો
કાલ માહાબલવંત એવો ગરુડપક્ષી પ્રગટ્યો તે બાલ-
પણે રમતો કહુના બેટા શર્પને નીત્યા મારે પછે શર્પ
શર્પ કહુ આગલ જઈ રોવા લાગા તેથી કહુ વિનિ-
તાને ઓલંભો દેવાલાગી અને કહેવાલાગી જે હે દાશ-
હી તુંતારા ગુરુડને વાર નહી તો તું દુઃખપામીશ એમ
શાંભલી વિનતા દુઃખ ધરતી રોવાલાગી તે દેહી

४०

धुर्ताख्यान.

गुरुडे रोवानो कारण पुछयो पछे माताएं शर्व दाश-
 पणानो वृत्तांत शंभलावीने कहुं के बद्रीकाश्रमे अंध
 ताहरो पिता वशेछे ते अमृतना ठाम जाणे छे ते
 माटे तेने पुछ. एवं मातानुं वचन शंभली गरुड
 पिताने पाशे जइ पगे लाग्यो. पिताएंस्पर्श पुत्रने
 ओलख्यो. पछे गरुड कहेवालागो हे पीताजी हुं
 भुख्योछुं शुं खाडं ? तेवारे कस्यप ऋषीये कहुं
 इहांपाशे एक मोटो पद्मशरोवर छे तेहां बारजो-
 जनना शरीरवालो एक हाथी छे तथा तेदलोज
 मोटो एक कांचबो छे ते बेहु पोतपोतामां
 वढवाड करे छे तेमने जइने खाजे. भुख्यो रहीश
 नही. पछे गरुड त्यां जइ ते बेहुनो भक्ष करी पाछो
 फरता मार्गमां अनेक पक्षीनो निवाश एवो मोटो
 वट वृक्ष दीठो तेना नीचे ब्रह्माना विर्यथा उपना
 वालीखील्य नामे शाडात्रण क्रोड ऋषीयो तप त-
 पेछे ते वृक्ष उपर बेठो पोताना शरीरने भारे कड-
 कडतो वडभांग्यो पछी गुरुडे जोयु रखे ऋषी चंपा-
 इ जाये एम चितवी ते वडने चांचे उपाडीने आका-
 शने ढांकतो शर्व देव दानवने चांचे चमत्कार उप-
 जावतो शमुंद्रना बेटविचे मुक्यो ते वटवृक्षे अलंकृत

ધુર્તાલ્યાન.

૪૧

મૂમીનો નામ લોકેં લંકા દીધું. પછે તે લંકા રાવણ-
ની રાજધાની થઈ ફરી ગરુડે આવી પીતાને પુછ્યું
હે તાતજી! મુખ્યો છું શું શ્વાહં ઋષીયે કહું શર્વ
રાક્ષસને શ્વાહજા તે શર્વ રાક્ષસને શ્વાહ ગરુડે પીતાને
અમૃતનો ઠામ પુછીહં ઋષીએ કહું હે વત્સ! પાતા-
લને નીચે ધગધગાયમાન અગ્નિ શરવ દિસે વિઘ્ન્યો
શરવ શુરાશુરની રાખવાલથી રહેલું એવો અમૃતનો
કુંદ છે ત્યાંથી કોઈ અમૃત લઈ શકે નહીં પણ અનેક
મધુ ઘૃત જલ આપી અગ્નિને શંતુષ્ટ કરેતો કુંદમાહે
જવા આપે અને તેમાંથી અમૃત લેવાય તેને પણ આંઈ
લાવતાં અનેક વિઘ્ન ઉપજે એવો ઋષીનું વચન શાં-
ભલી, પોતાની બે પાંચે મધુઘૃત તથા જલ ધારણ કરી
પાતાલમાં જઈ અગ્નિને શંતોષી પછે અગ્નીએ દેશ્વા-
ર્યા અમૃતના કુંદમાંથી અમૃત લઈ ચાલ્યો રાક્ષસ-
માં કુંદરક્ષક દેવતાઓએ ઉદ્ધોષણા કરી જે કોઈ
પક્ષી અમૃત લઈ જાયછે તે શાંભલી શર્વે દેવદાનવ
ક્ષોભ પામ્યાથકા પોતપોતાના સ્થાનકથી મુદગર
મુશલ શક્તિ હલ લગ્ગ દંડાદીક શસ્ત્ર લઈ તેની
પાછલ દોડ્યાં. અને હળો હળો છેદોછેદો એવો પો-
કાર કરતા ગરુડને કહેવા લાગ્યા અરે પાપી અમૃ-

૪૨

ધુર્તાર્થ્યાન.

તના ચોર તું ક્યાંથી જહશ એવું સાંભલી ગરુડે તે-
 મની સાથે મોટો યુદ્ધ કરી ચારે દિશે પોતાની પાં-
 खोने પ્રહારે ગણા દેવ દાણવને યમને ઘેર ગોંચાડ્યાં
 એમ થોડી વારમાં શર્વ દેવતાનાં સાથને નાશતો
 જાણી હંદ્રે જવાલા શસ્ત્ર જલજલતું વજ્ર ગુરુડને મા-
 રવા મુકીઝં તે પળ ગુરુડના શરીરે અફલાહ હેઠો
 પડ્યો પછે એ વજ્ર ગુરુડને કાંઈ લાગુ નથી એવુ શ-
 રવ દેવતાને જાણ કરવા માટે તે વજ્રને ગુરુડે પોતાની
 ચાંચમાં ધરી રાહ્યુ પછે ગુરુડથી બીહીનો થકો હંદ્ર
 બીણુ પાસે ગયો વિણુ પળ કોપાંધ થયો થકો વાર
 શુર્યના તેજ જેટલો તેજછે જેમાં એવો ચક્ર લહ ગરુડને
 મારવા દોડ્યો પછી શનીશ્વરાદીક ગ્રહ તથા સર્વ ઋષી
 યોગે જહ વિણુને વિન્તી કરી જે હે સ્વામી તમે સર્વ
 વ્યાપી છો શર્વ ભુવનના નાથ છો માટે તમો વિચાર
 કર્યાવિના કોપ કરો તે સારું નહીં કારણ એ ગરુડી
 તારો બંધુછે માટે ક્રોધ મુકીયો ને મ્લેછની પરે
 ગોત્રનો ક્ષય મકરો એવા ગ્રહ તથા ઋષીયોના વચન
 સાંભલીને સાંત્ત થયેલા શ્રીકૃષ્ણે ગુરુડ સાથે
 મેલાપ કરીઝં પછે ગુરુડે ઘેર જહ અમૃત આપી પોતાની
 માતાનુદાસપણું ટાલ્યુ જો ગુરુડે વટવૃક્ષ ઉપાડ્યો ને

धुर्ताख्यान.

४३

बीजे ठेकाणे मुक्यो तो हे शश तुं दडो उपाडीने
गाममां केम न आणे. ? एमां कांइ अशंभव नथी. १

तथा श्रीकृष्णे शात दीवश गोवरधन पर्वत
उपाडयो तो तुं तेलथी भरेलो दडो शावाशते
न उपाडे ? ॥ २ ॥

वली शमुद्रमा शेतुबांधती वखते वानराओएं
अनेकयोजनथी वृक्ष उखेडी आणया तो तारो
छोकरो वृक्ष उखेडी नाखे तेमा शुं आश्चर्य जाणवो. ३

वली अशोकवनमां हनुमान नामना वानरायें
अनेक अशोक वृक्ष उखेडी नाख्या जो एवातो
शत्यछे तो तारो पुत्र वृक्ष उखेडी नाखे.
एमा शी मोटाइ जाणवी. ॥ ४ ॥

इति धुर्तआख्याने चतुर्थमाख्यानकं

प्रश्नऽशस-- हे खंडपाना, हवे तमे जे अनुभ-
व्युं होये ते कहो ?

उत्तरऽखंडपाना—तमे सर्वे मारे पगे लागो
तो हुं सर्वने भोजन आपुं.

शस—भोजनने वास्ते अमे मोटा पुरुष
तारा आगल दीनथइ पगे केम लागीएं. ?

૪૪

ધુતારિયાન.

खंडपाना—(हसीने) में जे अनुभव्युं ते सां-
भलो. हुं यौवन समयमां रूप लावण्यनु निधान
हती. कोइक समये हुं रुतुवंती छतां मंडपमां सूती
हती त्यां पवन मारुं लावण्य जोइने विस्मय पामी
मने भोगवी. केटलेक कालें पुत्र आव्यो ते जन्मती
वखते मारीसाथें वातकरी जतो रह्यो. ए में अनु-
भव्युंछे जो असत्य कहोतो सर्वने भोजन आपो
जो सत्य कहोतो सास्त्रनी सांखे मेलवी आपो.

मूलदेव—कुंताने पवने भोगव्याथी भीमनामे
पुत्र थयो. तथा अंजनाने पवने भोगवी तेथी हनु-
मंत पुत्र थयो. ए जो पुराणनी वात सत्य छे तो
पवने भोगव्याथी तुं पुत्रवती थइ ए पण सत्य छे.

खंरुपाना—ते पुत्र मारीसाथे आलाप
संलाप करीने तरत केम जतो रह्यो ?

मूलदेव—पाराशर ऋषीएं योजनगंधा (जेना
शरीरनो दुर्गंध एक योजन सुधी जाय एवी) माछण
भोगवी तेथी व्यासनामे पुत्र जनम्यो. तेणे जनम

धुर्ताख्यान.

४६

समये माताने कहुं के मुझने अवसरे संभारजो, एम कही तत्काल वनमां गयो. पछी ऋषीनां प्रभावें योजन गंधा अक्षत योनी थइ. तेने सांतनु राजाएं भोगवी तेथी विचित्रवीर्य नामे पुत्र थयो. ते विचित्रवीर्य अपुत्रिक मरण पास्यो पछे वंशानो विच्छेद थाय छे एवुं योजनगंधाएं विचारीने पोताना पुत्र व्यासने संभार्यो थको ते वनथी आव्यो तेने माताएं कहुं हे पुत्र वंशानो उद्धार करो. पछी विचित्रवीर्यनी स्त्रीथी व्यासनां प्रभावें पांडु, धृतराष्ट्र, ए बे पुत्र थया ने विचित्रवीर्यनी दासी एटले भोग स्त्री तेनाथी विदुर उत्पन्न थयो. जो व्यास जन्मतांज वनमां जतो रह्यो तो तारो पुत्र जन्मतांज अदृश्य थइ गयो एवात कौण न माने.?

खंडपाना—मारी उमांनामे सखी हती तणीएं मने देवदानव आकर्षवानी विद्या आपी तेथी में सूर्यने आकर्षी आण्यो तेनी साथे में संभोगसुख भोगव्या तेथी हुं केम बली न गई ?

कंदरीक—कुंतीएं सूर्यने भोगवी ते नही बली तो तुं केम बले ?

४६

धुर्तोख्यांन.

खंडपाना—एक वखतें में अग्नीने आकर्षी ते-
नीसाथे संभोग कर्चो तेथी मने महातेजवंत
पुत्र थयो. पण हुं बली नही ते केम ए शास्त्रनी
सांखे मेलवी आपो. ?

एलाषाढ—कोइ एक समये यमनी स्त्री धुर्मोणा
होम आपवा वास्ते होम सालामा गइ हती ते-
वारे ते अग्निसाथे क्रीडा करवा लागी त्यां अ-
कस्मात् यमने आवतो देखी भयभ्रांत थइने
धुर्मोणाएंपाणीनी परें संभोगपूरोथयाविनाज अ-
ग्निने पेटमाहें उतार्यो यमपण स्थिलोपांग तथा
स्थिल कटीमेषला इत्यादि लक्षणे स्त्रीने सापराध
जाणीने उदरमां गली देव सभाएं गयो तिहां
देवताओएं हांसी करी पुछीएं जे तमने त्रणेने
सुख छे तेवारे यंमना सुखथी उदरने मार्गे धु-
र्मोणा नीकली तथा उदरथी सुखने मार्गे अग्नि
निकल्यो ते वनमां नाशी गयो यम तेनी पछ-
वाडे दोड्यो वनमां जइने हाथीने अग्नी आव्या-
ना समाचार पुछया पण हाथीएं कांइ जवाब
दीधो नही तेथी यमे हाथीनी वाचा छेदी नां-

धुर्ताख्यान.

४७

स्त्रीने यम पोताने ठेकाणे आव्यो हवे जे यमनी स्त्रीने अग्नीएं भोगवी तेथी ते स्त्री बली नही. तो [तुं] अग्नी साथे भोगभोगवतां केम बले. ? (५)

खंरुपाना—में एक वखत इंद्रने आकर्षीने इंद्रसाथे भोगभोगव्यो तेथी इंद्रसमान पुत्र आव्यो जुओके अपच्छराने मुकीने मने इंद्रे भोगवी ए बात केम संभवे. ?

सस०—गौतम ऋषीनी स्त्री अहिल्याने इंद्रे भोगवी ते बात गौतम ऋषीएं जाण्याथी इंद्रने आप आपी सहस्रभंग करी इंद्रना छात्रोने आप्यो पछे ते छात्र कामज्वरे पीडयाथका इंद्रने घणोज कष्ट देवा लागा पछे सर्व देवता-ओएं गौतम ऋषीने विनंती करी इंद्रने मुकाव्यो अने सहस्रभंगने ठेकाणे हजार लोचन थयां बली इंद्रे कुंतीने भोगवी तेथी माहा धनुर्धर अरजुन नामे पुत्र आव्यो जो अहिल्या तथा कुंतीने इंद्रे भोगवी तो ताराजेवी सरुपवान् स्त्रीने इंद्र सा वास्ते न भोगवे. ?

૪૮

ધુર્તાખ્યાન.

खंडपाना—तमे माहारुं नांम ठांम गोत्र
अने मायावीपणो जाणोछो के नथी जाणता. ?

मूलदेव—पाटलीपुर नगरे गौतम गोत्री नाग-
सर्मा नामे ब्राह्मणनी पुत्री नागश्रीनी कुखे तुं ऊपनी
छो अने खंडपाना तारुं नाम जगत्र प्रसीद्ध छे.

खंडपाना—माहारुं नागश्रीनी पुत्रीनी सरिखु-
रूप देखीने तमने संसय उपजेछे पण हुं तेनी
पुत्री नही. हुंतो राजाना रजकनी दग्धिकानामे
बेटीछउं माहारुं घेर राजाना मंदिरनीपरे धन-
धान्ये करी संकीर्णछे अने हुं हजार मजुरनी
साथे राजाना अंतःपुरना वस्त्र धोवानो धंधो-
करतीहती कोइसमे हुं वस्त्रनी पोठभरी एक
हजार मजुरोनी साथे धोवा गइ हती तिहां
ते मजुरोएं सर्व वस्त्र धोइ तापमां सुकवबा-
सारु मुक्यां एटलामां मोटो तोफानी वायरो
लागो तेथी सर्व वस्त्र उडीगयां पछे में मारा
सर्व मजुरोने कहुं जे तमारानी जिहां जवाय
तिहा नाशी जाओ कांइ चिंता करसोमां

धुर्ताख्यान,

४९

राजा जे कहेसे ते हुं पोतें सहन करीस पछी हुं गोहनु रूप धारण करी रात्रें नगरना उद्याने क्रीडा करती थकी रही प्रभातें विचार्युं जे रखे कोई गोह जाणीने मने मारी नाखे माटे आमृलतानो रूपधरी असोकनां झाडमां बलगी रही पछी न्यायवंत राजाएं पवने हराणा बस्त्रनी वात जाणीने पडहो बजडाव्यो जे अहो रजको जे जिहां गया होय ते तिहांथी पाछा पोताने घेर आवो तमो सर्वने अभय छे ते वात सांभली सर्व रजक घेर आव्या हुं पण आमृलतापणो मुकी मूल स्त्रीनुं रूप धारण करी घेर आवी पछे माहारो पीता नदीने कांठे ते बस्त्रोनी पोठ लेवा गयो तिहां वाघर सर्व अंगाले खाधा एवुं जाणी वनमाहें वाघर जोवा सारुं भमता भमता एक ऊंदरनुं पुछडुं लाधु तेहना अनेक मोटा वाघर नीपजावी हरष सहीत माहारो पीता घेर आव्यो ए वात खरी छे के खोटी छे ?

सस०—ब्रह्मा विष्णु जेनो पारपाम्या नही एहवो मोटो ईश्वरनुं लिंग हतु तो ऊंदरनु पुंछडु मोटुं केम न संभवे तथा हनुमंतनो पुंछडो सास्त्रमां घणो मोटो संभलाय छे कारणके जेथी आखी लंका

૬૦

ધૂર્તાર્ચના.

વિટાળી તથા અગ્રીએ બાલી જો હનુમંતનો પૂછડું મોડું હતુ તો ઉંદરનુ પૂંછડું મોડુ કેમ ન હોય ?

તથા પુરાણમાંહે સાંભલ્યુંછે કે ગંધારીકાબર રાજા અરણ્યમાં મનુષ્યપણો મુકી કુરુપ કુદ્રુમ થયો પૂર્વે તે નધુષ રાજા હતો અને યુદ્ધ કરતાં ઇંદ્રને જિત્યો ત્યારે ઇંદ્રને અપમાન થયું જાણી બૃહસ્પતિએ તેને શ્રાપ દીધો તેથી જંગલમાં અજગર થયો એટલામાં રાજથી ભ્રષ્ટ થયેલા પાંચે પાંડવો તિહાં અરણ્યમાં આવ્યા તેમાંથી એક ભીમ ભ્રમતો ભ્રમતો અજગર પાસે ગયો તેને અજગરે ગળ્યો તે વાત સાંભલી યુધિષ્ઠિર તે અજગરપાસે ગયો તેવારે અજગરે યુધિષ્ઠિરને સાત પ્રશ્ન પુછ્યા તેના ઉત્તર યુધિષ્ઠિરે આપ્યા પછી તે અજગરે ભીમને પાછો વમન કીધો અનેપોતે પણ અજગર-પણું મુકી પાછો નધુષ રાજા થયો જો એ વાત સ્વરી છે તો તું ગોહ તથા આમૃલતાપણાને ધારણ કરીને વલિ પાછી સ્ત્રિ સાવાસ્તે ન થાય ? ॥ ૩ ॥

પ્રશ્ન—શંકપાના બોલી, હે ધૂર્ત રાજાઓ જો તમે સર્વે માહારું વચન પ્રમાણ કરો તો હું સર્વને ભોજન આપું અને કદાચિત્ હું તમને મારી બુદ્ધિથી હરાવીશ તો પછી તમે જગતમાં એક કોડીમાત્ર મુલના થશો.

ધુર્તાર્જુન.

૫૧

નત્તર—સર્વધૂર્ત બોલ્યા, હે યંદપાના, અમને
બૃહસ્પતિ તથા વિષ્ણુ પળ જીતી શકે નહીં તો
તું સ્ત્રિ માત્ર કેમ જીતીશ ?

પ્ર૦ યંદપાના—તિવારે હવે તમાશો જુઓ હું
હમણાં તમોને હરાવું છું એમ કહી પ્રશ્ન બોલી જે
વાયુએ અપહર્યા તે રાજાનાં વસ્ત્ર તેને જોવાને હું
રાજાના હુકમથી નિકલી તથા પૂર્વે ઘણાકાલનાં
મારા ચાર દાસ નાશી ગયા હતા તેની તથા
વસ્ત્રોની શોધ કરતી પૃથ્વીમાં ભમતી ભમતી હું
હહાં આવીને તમોને ઓલખ્યા જે મારા નાશી
ગયલા ચાર દાસ તે તમેજછો અને વસ્ત્રપળ
તમેજ લઈ ગયા છો જો એ વાત ન માનો તો
સર્વ મહાજનને ભોજન આપો અને જો સત્ય
માનો તો તમે વસ્ત્રચોર તથા માહરા દાસ છો.

ન૦—સર્વધૂર્ત લજ્જાયમાન થયા અને વિષવાદ
પામતા બેહુરીતે નત્તર આપવાને અસમર્થ થકા દિન
થઈ કહેવા લાગ્યા જે હે યંદપાના, તારાથી અધિક
બુદ્ધિવંત જગતમાં કોઈ નહીં જેણે અમારા જેવા માહા
ધૂર્ત માહાબુદ્ધિવંતને જીત્યા માટે હવે સાત દિવસના
વરસાદ થકી ખુશ્યા સર્વ ધૂર્તને ભોજન કરાવો.

૧૨

ધુર્તાખ્યાન.

એમ સર્વ ધૂર્તોનાં વચન સાંભલી લેંડપાના હર્ષ-
 પામી થકી સર્વને ભોજન દેવામાટે મહા બીહામણાં
 સ્મશાનમાં જઈ કોઈનો તત્કાલનો મુકેલો
 મરણ પામેલો બાલક લઈ તેને નવરાત્રીને ઝજ્જે-
 ણી નગરીમાં કોઈ શ્રીમંતને ઘેરગઈ તિહાં જેહનો
 અનેક વ્યાપારે વ્યગ્રચિત થયલોછે એવો ઘરનો ધણી
 આસનપર બેઠેલો દીઠો તેહની પાસેજઈ દીન થઈ
 કહેવા લાગી જે અહોશેઠ હું દરિદ્રી બ્રાહ્મણની સ્ત્રિહું,
 અનાથ હું અશરણ હું તારી પાસે આ મારા બાલકને
 પાલવાસારુ ધન માંગવા આવી હું એમ વારંવાર તેને
 કહેવા લાગી અને તે વ્યાપારીનો ચિત વ્યગ્ર હતો,
 માટે સેવકને કહું એ રાંડને ઘરથી બાહર કાઢો તેથી
 તે સેવકે તેને ઘરથી બાહર કાઢવામાંડી તેવારે તે
 કપટ કરીને પૃથિવિ ઉપરપડી ઘણો આક્રંદ કરતી
 ઉઠી અને રોતીથકી મોટે સાદે પોકાર કરવા લાગી
 અરે લોકો જુઓ આ દુષ્ટ વ્યાપારીએ ધનના ગર્વે
 આંધલો થઈને હું અનાથ નિરાધારનો પુત્ર માર્યો મને
 આશા હતી જે આ પુત્ર મોટો થશે પછી હું મારાસર્વ
 મનોરથ સંપૂર્ણ કરીશ તે મારી આશા રૂપણીવેલ આ
 પાપી શેઠે જંગલી હાથીની પરે મૂલથી છેદી નાંચી
 એવી રીતે વિલાપ કરતી કેસ છુટા મુકી છાતી કુટતી

ધૂર્તાખ્યાન.

૫૩

થકી તથા પૃથિવ્યેં આલોટતી થકી એવી શેઠે જોઈને પોતાના મનમાં મય પામ્યો પછી વિચાર્યું જે મેં મારા સેવકને હુકમ કીધો જે એને ઘેરથી બાહરકાઠો પળ એથી એનો પુત્ર મરણ પામ્યો મોટો ઉત્પાત થયો જો એવાત રાજા સાંભલશે તો મને દંડ કરશે એમ વિચારીને શેઠ પોતાના પરિવાર સહિત દીન થઈને તે ધૂર્તણી ને મનાવવા લાગો અને કહેવા લાગો જે હે બહેન, જે ભવ્યતવ્યતા હતી તે થઈ હવે વિલાપ કીધે સું થાય તાહારે દ્રવ્ય જોડ્યે તે હું આપુ એમકહી પોતાની રત્ન જડીત મુદ્રીકા હતી તે ધૂર્તણીને આપી અને સમસ્તવરાવી કહ્યું જે રાજાપાસે વાત કરવી નહી પછી તે ધૂર્તણી મુદ્રીકા લઈ ઉઘાને આવી સર્વ ધૂર્તોને મુદ્રીકા દેખાડી બજારમાં જઈ દેવી તેના પૈસા ઉત્પન્ન કરીને સર્વ ધૂર્તને ભોજન કરાવ્યું સર્વ સંતોષ પામ્યા હિતિ સંપૂર્ણ.

ત્રણ માહા મૂર્ખોનો ડષ્ટાંત.

મુર્ખ પહેલો—મારે ગેર ચંગીને નિરંગી નામે બે સ્ત્રીયો છે તે મને ગણું સુખ આપે છે, એક દીવશ હું પથારીમાં સૂતો સૂતો ઊંઘી ગયો, એટલામાં બન્ને સ્ત્રીઓ આવી મારે ડાબે તેમ જમણે પડેલે સૂઈ ગઈ અને મારો અકેકો હાથ લઈ પોત પોતાની

५४

धुर्ताख्यान.

छातीउपर राख्यो ते बखते मारा घरमां दीवो बळ-
तो हतो तेमांनी वाट उंदर आवी खेंचीने चालतो
थयो अने बरोबर मारा उपर उंचे अधर रही, डाबी
आंख उपर ते बळती वाट नांखी त्यारे में विचार्यु
के, हाथेथी ते वाट दुर करु हवे जो डाबो हाथ-
तेआंथी खसेडुं तो रंगीने गुसो चडे अने जो जमणुं
खसेडुं तो चंगी गुसे थइ माथुं फोडे, पछी में विचार्यु
के मारी आंख जाय तो भळे, पण स्त्रीनो स्नेह तुटे
नहीं तो सारुं, एम वीचारी जेमनो तेम रह्याथी
मारी डाबी आंख बळी गई तेथी मारुं नांम
शुक्रराज पड्युं एवी रीते मात्र स्त्रीनां स्नेहनी खातर
में मारी आंख खोई माटे मारी महा मूरखाइनो
तमो बुद्धीवंत वीचार करो. त्यारे बीजो मुख कहवा
लाग्यो के, मारी मूर्खाइनी पण बात सांभळजो ?
मारे पण खरी अने रीछडी नामे बे स्त्रीओ हती में
मारो जमणो पण खरीने अने डाबो पण रीछडीने
सोंपयो हतो एवी रीते हुं हमेशां सुख भोगवतो
कारण के सत्री साथे हमेशां काम तो होयज हवे
एक दीवश हुं ज्यारे घेर ग्यो त्यारे खरी पाणी
लइने मारो जमणो पण घोवा लागी अने रीछडी ते
नजर राखीने जोवा लागी. हवे खरी जमणो पण

धुर्ताख्यान.

५५

धोई गई एटले ते पग में डाबा पगउपर मुक्यो ते
जोई रीछडीए गुसे थइने मारा जमणा पग उपर
शांबेलांनो छुटो धा कयों एवी रीते मारो जमणो
पग भांग्यो त्यारे खरी क्रोधायमान थइ रीछडीने
गाळो देवालागी के तुं मोटी फुवड छे तने अ-
देखाई तथा घणो अहंकार छे तुं धणीने बीलकुल
पत करती नथी वळी रात्रे तो बीजा पुरुषने भोगवे
छे त्यारे रीछडी कहेवा लागी के तमारी पण घणी
- खराब देवो छे. तेनो तो पेहेलां त्याग करो! पछी
ने कहो वळी तुं हमेशां चारे चोवटे खुली रीते
मे छे अने ते वात आखुं शेहेर पण जाणे छे आ-
पणो धणी तो बीचारो गाय जेवो छे बीजो होय
तो नाक कान कापी नांखे ते शांभळीने क्रोध चढ-
गथी मोटुं सांबेलु लावी तेणीए मारा डाबा पग
उपर मारीने ते पण भांगी नांख्यो. मारो पग तें
भांग्यो तो तारो पग में भांग्यो एम आपण बनेनुं
साहुं वळयुं ए प्रकारे कही तेओ तो आनंद पामी
हवे मारा जेवो महा मूरख, के, गमार, आदुनी-
आमां सोध्यो पण मळवो मुशकेल छे. पछी त्रीजो
मूरख बोळवा लाग्यो के, हे बुबीवंत शेठ! मारा समा-

५६

धूर्तरूपान.

न वली कोईपण मूर्ख आ दुनियामां मळशे नही. एक दीवश अमे स्त्री भरतार बन्ने जणां एक पथारीमां सुतां हता त्यां अमो बेऊ वच्चे एवी शरत थई के, पेहेलां बोले ते सुगंधी घीमांझबोली, तथा शाकर मेळवीने दश पोली जमाडे एवी शरतथी अमो बन्ने मौनपणे रहया एटलामां अमारा गरमां खातर पाडवाने चोर आव्या भींतमां खातर पाडी घरमां पेशी तेयोएं सघळा गरेणां वस्त्र मोती सोनामोहोरो वीगे रे खुब माल लीधो चोरो चोरी जाय छे. तो पण मात्र शरतने खातर अमो बने मांथी. एके बोलया नह त्यारे चोरो मारी स्त्रीनां आंग उपरथी दागीन कहाडवा लाग्या तेयारे स्त्री बोली उठी हे स्वार्म आपणुं शघळुं द्रव्य चोर चोरी गया ते शांभळतांउ में ताळी दई कहयुं के बस तुं शरत हारी गई माटे आजे घी शाकरथी भरपुर पोळी तमें आपो एवी रीते चोरो तो शघळुं द्रव्य चोरी गया अने तेथी लोकोमां पण शरमावुं पडयुं अने मारुं नाम मोटो मुख पाडयुं.

॥ इतिधूर्तरूपानसमाप्तः ॥

